Op Nederlandse kritiek wachten... *Om wat te doen...?*

Vanuit het Nederlandse parlement komen sterke signalen van bezorgdheid over het onderwijs op de Caribische eilanden, Aruba daarbij inbegrepen. Verschillende aspecten, onder andere het gebrek aan duidelijkheid over de instructietaal in het onderwijs, maar ook de inhoud ervan en de staat van onderhoud van de gebouwen vormen de aanleiding tot deze bezorgdheid. Hoewel in principe het onderwijs een lokale aangelegenheid is, wordt het moeilijk om te zeggen dat men zich bezig moet houden met de eigen zaken en dit aan ons over moet laten. En waarom? Omdat de verbetering van het onderwijs deel uitmaakt van de gezamenlijke inspanning die tot uitdrukking komt in het Landspakket, dat van beide kanten wordt gezien als essentieel voor een duurzame sociaaleconomische ontwikkeling. Het verslag over de uit te voeren verbeteringen is een legitieme aangelegenheid van het Nederlandse parlement en het mag worden verondersteld dat in Aruba het parlement hetzelfde doet of zelfs meer dan dat want het gaat inderdaad om een eigen aangelegenheid. Maar, we gaan ons hier niet bezighouden met hoeveel aandacht ons parlement aan deze zaak gaat besteden; het is in ieder geval belangrijk om ons verslag niet alleen te laten leiden door wat men al of niet doet.

We zijn ervan op de hoogte dat er nogal wat gezamenlijk werk is verricht sinds het bestaan van dit akkoord dat tot stand kwam kort na het ontstaan van de coronacrisis.

Een van de resultaten die zichtbaar werd was de beslissing om het Papiamento als instructietaal door te voeren in het basisonderwijs. Dat is nu in uitvoering maar het is nog te kort dag om dit proces te kunnen evalueren, maar er moet nog heel wat meer op dit terrein gebeuren. Bijvoorbeeld: hoe moet de rest van het traject eruitzien? Wellicht kan men zeggen dat er consensus bestaat over de noodzaak dat naast het Papiamento het doel is de jeugd goed voor te bereiden op de vervolgtrajecten in het voortgezet onderwijs, in Aruba en in het buitenland. Dit vergt een goede beheersing van de talen die daarvoor essentieel zijn. Maar die - beperkte – consensus zegt ons niet hoe we dat bereiken... En we nemen nu wel nota van de bezorgdheid in het Nederlandse parlement, maar is diezelfde bezorgdheid ook te zien bij onze eigen parlementsleden? Een enkele uitzondering daargelaten, hebben we dat niet kunnen waarnemen.

Er zijn heel wat aspecten te noemen waarin onze regeerders en parlementariërs heel wat meer voortvarendheid mogen tonen. Om te beginnen de financiële middelen om een 'duurzaam' of 'houdbaar' onderwijs, zoals het huidige modewoord luidt, mogelijk te maken. Volgens de decennia geleden gevestigde internationale norm zou een land minimaal 6% van het Bruto Binnenlands Product (BBP) aan het onderwijs moeten besteden. Doen we dat? Nee, dat hebben we nog nooit gedaan en nu ons BBP er geweldig uitziet, ook nog niet. Enkele cijfers ter illustratie: ons BBP voor 2025 wordt door de overheid geschat op Afl. 7,3 miljard, De norm voor het onderwijs zou dus Afl. 438 miljoen zijn. Ter vergelijking: we geven in 2025 veel meer uit aan rentebetalingen op onze schulden, bijna Afl. 300 miljoen, terwijl het onderwijs om en nabij Afl. 250 miljoen krijgt toebedeeld. We kunnen bijna zeker het tegenargument horen dat er nu geen ruimte in de begroting is en dat er elders gesneden zal moeten worden om dat mogelijk te maken. Dat zou onmiddellijk ons standpunt bevestigen, namelijk dat men niet ontkomt aan die noodzaak elders te korten op de uitgaven om meer investeringen in het onderwijs mogelijk te maken. Wat zijn nu die grote uitgavenposten die in aanmerking komen voor bezuinigingen? Bijvoorbeeld, de rentebetalingen. Er is niet voor niets zoveel geageerd tegen het onverstandig beleid van de vorige regering om oppositie te blijven voeren tegen de komst van de rijkswet op het financieel toezicht waarbij men liever tientallen miljoenen per jaar meer aan rente betaalt dan aan onderwijs, met nog genoeg andere zinvolle bestedingen die ook niet plaatsvinden omdat de middelen niet voorhanden zijn. Ironisch genoeg zien we nu dat er kritiek komt vanuit het parlement en dat uitgerekend van dezelfde partij die in het vorige kabinet de touwtjes in handen had, over het feit dat de huidige regering geen aanstalten maakt de hervorming van het salarissysteem voor het onderwijzend personeel, dat zeker meer zal gaan kosten. De eerste vraag zou zijn waarom men dat zelf niet heeft afgerond in twee opeenvolgende kabinetten; en de tweede vraag zou zijn: waarom focust men uitsluitend op de salarissen en niet op andere zaken binnen het onderwijs die minstens zo belangrijk zijn? Waarom is kennelijk de 10% norm van het IMF voor de personeelsuitgaven zo belangrijk, maar de 6% norm van de VN niet want we hebben al jarenlang geen woord hierover gehoord vanuit de politiek.

In ieder geval zien we in het algemeen geen vooruitgang in een meer integrale benadering van de problemen in het onderwijs en blijft men zaken op gefragmenteerde wijze behandelen en laat zo de deur open voor die meer algemene kritiek vanuit het Nederlandse parlement. Dan kan men, zoals eerder gesteld, later ook niet klagen dat zij zich zogenaamd met onze interne zaken bemoeien. Daar moet men ook voorzichtig mee zijn, want het welzijn van die jongeren die naar Nederland gaan zijn ook hun aangelegenheid. Het betreft Nederlandse onderdanen die in Nederland gaan leven en studeren en voor een te groot deel slecht voorbereid zijn op het volgen van een studie, die van cruciaal belang kan zijn voor hun verdere loopbaan en leven. Tot nu toe ontbrak af en toe niet een discussie of bezorgdheid over het lage niveau van de taalbeheersing van onze studenten, vooral wat betreft het Nederlands. Maar we zien niet meer dan een herhaling van die ongerustheid, maar niets dat wijst op een gestructureerde aanpak, die deels afhankelijk is van de in het basisonderwijs toegepaste methoden. We doelen hier niet op de instructietaal, maar meer de kwaliteit van de inhoud en daarmee samenhangend de kwaliteit van de menselijke hulpbronnen in deze sector. Wanneer gaat men een keer deze zaken aanpakken, zonder een waarschuwing vooraf uit Nederland?

Otmar Oduber neemt tijdelijk afstand van het parlement

Na meer dan vijf jaar juridische vervolging heeft Statenlid Otmar Oduber aangekondigd dat hij tijdelijk terugtreedt uit het parlement. Hij wil zich volledig richten op het hoger beroep in de rechtszaak die tegen hem loopt, een zaak die hij omschrijft als een vorm van machtsmisbruik en vernedering.

Oduber verklaarde dat alle oorspronkelijke beschuldigingen tegen hem ongegrond bleken en dat hij bij de laatste verkiezingen opnieuw het vertrouwen en de steun van het Arubaanse volk heeft gewonnen. “Hiervoor blijf ik altijd nederig dankbaar,” aldus Oduber. Toch besloot het Openbaar Ministerie, ondanks een eerdere vrijspraak, in hoger beroep te gaan. Oduber zelf heeft eveneens hoger beroep ingesteld en zegt vol vertrouwen zijn volledige onschuld te zullen bewijzen. Hij beschouwt de zaak als een misbruik van macht door het Openbaar Ministerie en politieke krachten, een situatie die volgens hem in Nederland nooit tegen een minister of oud-minister zou voorkomen.

Met zijn besluit wil Oduber naar eigen zeggen een krachtig en principieel signaal afgeven en respect tonen voor de trias politica en het hoogste orgaan van het land. Hij benadrukt dat zijn beslissing voortkomt uit principes en niet uit politieke berekening. Eerder trad hij al eens terug als minister, destijds als een van de grootste stemmentrekkers van Aruba. “Mijn principes en respect voor deze eervolle functie vereisen dat ik mezelf de ruimte geef om de zaak af te handelen. Zodra dit achter de rug is, zal ik mijn verantwoordelijkheden opnieuw op me nemen en het volk met eer en toewijding vertegenwoordigen,” verklaarde hij.

Oduber gaf verder aan geen gebruik te zullen maken van de zogenoemde “overbruggingstoelage”, de regeling voor vertrekkende parlementsleden. Hij blijft de fractie van de Partido Patriotico di Aruba (PPA) steunen en draagt kandidaat Eduard Pieters aan als zijn opvolger in het parlement. Volgens Oduber is Pieters goed voorbereid en verricht hij uitstekend werk binnen de oranjefractie. Pieters zal daarnaast de andere partijgenoten in de PPA-fractie blijven ondersteunen.

Tijdens zijn verklaring haalde Oduber een citaat van Martin Luther King Jr. aan: “The time is always right to do what is right.” Volgens hem is nu het juiste moment om respect te tonen voor het parlement en de trias politica, de pijlers van de Arubaanse democratie. “Er is geen wet nodig om te doen wat een goede leider betaamt,” aldus Oduber.

Hij beschouwt zijn stap als het begin van een bredere strijd om het respect en de waardigheid van het parlement te herstellen. Oduber stelt dat eerdere maatregelen van de parlementaire meerderheid zijn functioneren als volksvertegenwoordiger hebben belemmerd en strijdig zijn met de Grondwet en de kiesverordening. Het gerecht bevestigde in een eerdere uitspraak dat deze maatregelen zijn werk als parlementariër daadwerkelijk hebben gehinderd.

Oduber sluit zijn verklaring af met vertrouwen in een rechtvaardige afloop: “Met God voorop, mijn familie aan mijn zijde en het volk achter mij, zullen wij gerechtigheid en vrijheid van vervolging eindelijk bereiken. Moge God ons land en onze gemeenschap blijven zegenen.”